

въ 1835 година въ кѣща-та дѣто лѣкѣвалъ 19 годи-
шна-та мома, кѣше посрещнатъ отъ редители-те ѳ,
кои-то съ отчаюване го извѣстили за напрасно-то уми-
ране на дѣщерѣ си. Докторатъ като са удѣствовѣри въ
тѣзи скорбна истинна, дешелъ на дрѣгѣатъ дѣнь за да
даде законно-то свидѣтелство за умиране-то ѳ (за да
а зароватъ). При това посѣщаванѣ, въ него са возбѣ-
дили нѣкакѣи сомнѣнѣа за истинно-то умиране на мо-
ма-та, за това и зарѣчалъ да оставатъ зараване-то
до дрѣгѣатъ дѣнь. Това забавюване угѣрвало мнимѣ-
морала-та (отъ живѣа да а зароватъ); подирѣ нѣколко
дѣна чѣбства-та ѳ са возбѣрнали и та сживѣала.

Общо-то и главно правило: за да са дочакова гнѣ-
не-то на тѣло-те, вижда са да е тѣрдѣ просто и
ясно; обаче за испѣлюване-то са срещатъ голѣми
затрѣденѣа. На истина че не всакога е възможно да
са продѣржи мѣртво-то тѣло въ кѣщи дѣрде да са
поавѣтъ вѣрны-те признацы на истинно-то умиране.
Испарина-та (що излиза отъ тѣло-то отъ дѣпчицы-те
солѣкѣ) на мѣртваца можатъ да бѣдатъ засѣрѣдни и
заразитѣлни (мѣлѣпсѣване, улащисѣване) за живѣ-те,
преди нежели да са поавѣ гнѣне на тѣло-те; за това
отъ старо време упознато за нѣждно, за увардѣване
здравѣе-то на жители-те, да отдалѣчаватъ мѣртва-те
тѣла, колко-то е възможно по-скоро, отъ сообщаване-то
съ живѣ-те. Таа нѣжда са удѣвоѣа въ тѣсни-те гра-
дове, кѣщѣа и одѣи, въ кои-то много чѣловѣцы живѣ-
атъ, во време-то на лѣтни-те гѣрѣцини, най-повѣче
кога има заразитѣлни и свѣщи болѣсти и при много уми-
ране. Тѣла-та що сж умрѣли отъ сипаницѣ, хѣлера и
дрѣги подѣсѣни болѣсти, бѣватъ тѣрдѣ спасны, понѣ-